

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 19 mei 2008 in zaak nr. 07/40608 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 24 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 mei 2008, verzonden op 22 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

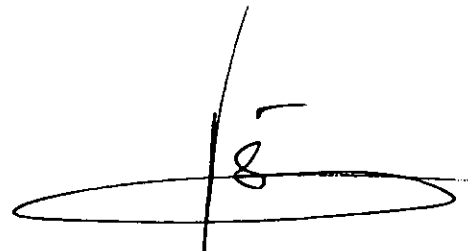
w.g. Vonk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 november 2008

345.

Verzonden: 17 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/40608

Uitspraak in het geding tussen:

van Marokkaanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. C.J. Looijen, advocaat te Zetten,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. E.H.J.H. van Roosmalen, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2006 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

Bij brief van 15 augustus 2006 heeft eiser daartegen bezwaar gemaakt, en de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van 23 februari 2007 (AWB 07/3214) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, deze nevenzittingsplaats, de gevraagde voorziening toegewezen, de rechtsgevolgen van het besluit van 3 augustus 2006 opgeschort en verweerder verboden eiser uit te zetten tot vier weken na verweerders besluit op het bezwaar van 15 augustus 2006.

Op 28 augustus 2007 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.
Bij besluit van 24 oktober 2007 heeft verweerder eisers bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 25 oktober 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 8 april 2008, waar eiser, zijn gemachtigde alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

Omdat de rechtbank van oordeel was dat de verklaring van de heer M. Leistra van het Bureau Jeugdzorg te Tiel redelijkerwijs niet kon bijdragen aan de beoordeling van de zaak, is de heer Leistra door de rechtbank niet gehoord als getuige. Op verzoek van eiser is hij wel in staat gesteld een verklaring af te leggen.

2.2 Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e dan wel 1 van de Vw 2000.

Blijkens het ter zake door verweerder gevoerde beleid in paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover thans van belang, gaat het hierbij om gevallen waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste een maand bedraagt, waarbij niet vereist is dat de uitspraak onherroepelijk is geworden.

2.3 Bij het thans bestreden besluit, voor zover thans van belang, heeft verweerder zijn primaire besluit van 3 augustus 2006 tot ongewenstverklaring van eiser onder verwijzing naar voormelde bepalingen gehandhaafd. Verweerder heeft daartoe overwogen dat uit een uittreksel uit het Justitieel Documentatieregister d.d. 8 februari 2006 volgt dat eiser op 27 januari 2005 veroordeeld is vanwege het feit dat hij zich op 1 juli 2004 schuldig heeft gemaakt aan overtreding van artikel 310 van het Wetboek van Strafrecht (diefstal). Eiser heeft hiervoor een transactie voldaan (10 uur werkstraf). Voorts is eiser bij de beslissing van de officier van Justitie van 27 januari 2005 veroordeeld vanwege overtreding van hetzelfde artikel van het Wetboek van Strafrecht op 21 september 2004. Eiser heeft ter zake van dit feit een transactie van 20 uur werkstraf voldaan. Tevens is eiser bij onherroepelijk vonnis van de Meervoudige strafkamer te Arnhem van 21 juni 2005 veroordeeld tot 44 dagen jeugddetentie, waarvan 14 dagen voorwaardelijk en een proeftijd van twee jaar, ter zake van overtreding van artikel 285 van het Wetboek van Strafrecht (bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht) en overtreding van artikel 310 van het Wetboek van Strafrecht (diefstal), gepleegd op 12 januari 2005. Daarnaast is eiser op 26 juli 2006 door de Meervoudige Strafkamer Arnhem veroordeeld tot 120 dagen jeugddetentie waarvan 35 dagen voorwaardelijk en een proeftijd van twee jaar, met als bijzondere voorwaarde dat eiser zich dient te gedragen naar aanwijzingen van hulpverlenende instanties, ter zake van overtreding van artikelen 310 (diefstal), 311, lid 1 aanhef sub 4 en 5 (diefstal onder strafverzwarende omstandigheden) van het Wetboek van Strafrecht, artikel 45 van het Wetboek van Strafrecht (poging tot misdrijf).

Voorts heeft verweerder overwogen dat de vervolging ter zake van een tweetal door eiser op 2 april 2007 en op 18 mei 2007 gepleegde misdrijven (openlijke geweldpleging) nog niet zijn afgerond.

Volgens verweerder is het besluit niet disproportioneel, mede omdat eiser nimmer rechtmatig

verblijf heeft gehad en bij herhaling is veroordeeld voor niet geringe misdrijven.

Het bestreden besluit komt volgens verweerder niet in strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), in welk verband verweerder de door eiser aangevoerde omstandigheden heeft beoordeeld in het licht van de criteria als genoemd het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) van 2 augustus 2001 (zaak nr. 54273/00, JV 2001/254, Boultif tegen Zwitserland). Verweerder heeft voorop gesteld dat sprake is van bij herhaling plegen van ernstige misdrijven, waarvoor eiser onherroepelijk is veroordeeld, en dat nog een tweetal zaken (verdenking van openlijke geweldpleging) 'openstaan', zodat eiser volgens verweerder een gevaar voor de openbare orde vormt, aan de bescherming waarvan verweerder een zwaar gewicht heeft toegekend. De persoonlijke omstandigheden die bij deze misdrijven een rol hebben gespeeld, zijn volgens verweerder reeds door de strafrechter in diens veroordelingen betrokken, zodat deze in de onderhavige beoordeling niet opnieuw een rol kunnen spelen. Ook in dit verband heeft verweerder overwogen dat eiser nimmer rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. Dat het bestreden besluit een inbreuk maakt op de banden die hij tijdens dat onrechtmatige verblijf heeft ontwikkeld, dient volgens verweerder voor rekening van eiser te blijven. Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser thans meerderjarig is en ook overigens niet is gebleken dat hij zich niet zelfstandig in Marokko zou kunnen handhaven. Nu eiser op de hoorzitting heeft aangegeven zijn pleegmoeder te zullen verlaten zodra hij over een verblijfsvergunning beschikt, heeft verweerder overwogen dat het bestreden besluit geen ontoelaatbare inbreuk vormt op de gezinsband die hij met zijn pleegmoeder heeft. Omdat zijn pleegmoeder en haar zoon zowel de Marokkaanse als de Nederlandse nationaliteit bezitten, kan het gezinsleven desgewenst ook in Marokko worden uitgeoefend.

2.4 Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder eisers ongewenstverklaring op grond van hetgeen eiser heeft aangevoerd achterwege had behoren te laten. Het voornemen tot ongewenstverklaring en de hoorzitting van 24 juli 2006 impliceren naar het oordeel van de rechtbank reeds dat verweerder een afweging heeft gemaakt alvorens tot een besluit tot ongewenstverklaring over te gaan, zodat de inbreuk die eiser bij herhaling op de openbare orde heeft gepleegd, welke blijkt uit voormeld uittreksel uit het justitieel documentatieregister, voor verweerder doorslaggevend heeft kunnen zijn om tot eisers ongewenstverklaring over te gaan. Nu verweerder de door eiser gestelde belangen voorts in zijn besluitvorming heeft betrokken, was verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet gehouden nog een afzonderlijke afweging te wijden aan de vraag of hij gebruik behoorde te maken van zijn in artikel 67 van de Vw 2000 gegeven bevoegdheid. Die motivering ligt naar het oordeel van de rechtbank reeds besloten in het primaire besluit van 3 augustus 2006, alsmede het thans bestreden besluit.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in zijn besluit tot ongewenstverklaring een zwaar gewicht kunnen toekennen aan het belang dat met de bescherming van de openbare orde is gediend en in dat verband kunnen verwijzen naar voormeld uittreksel uit het justitieel documentatieregister. Hieruit volgt dat eiser bij herhaling ter zake van misdrijven is veroordeeld en dat deze ongewenste gedragingen ook na het primaire besluit van 3 augustus 2006 niet zijn geëindigd.

Ten aanzien van de door eiser ingeroepen omstandigheden die tot zijn strafbare handelen zouden hebben geleid, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank kunnen overwegen dat deze omstandigheden reeds door de strafrechter in diens oordeel zijn

betrokken of hadden kunnen worden betrokken, zodat voor een hernieuwde beoordeling van die omstandigheden in de onderhavige besluitvorming geen plaats is. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan dat uitzondering zou moeten lijden, is de rechtbank niet gebleken.

De omstandigheid dat aan eiser opgelegde maatregelen tot inbewaringstelling zijn opgeheven wegens een gebrek aan zicht op eisers uitzetting, behoeften voor verweerder niet van doorslaggevende betekenis te zijn om eisers ongewenstverklaring achterwege te laten. De omstandigheid dat deze maatregelen niet tot eisers uitzetting hebben geleid, kan er naar het oordeel van de rechtbank evenmin toe leiden dat verweerder reeds daarom niet tot het besluit tot ongewenstverklaring over had mogen gaan.

De door eiser bij brief van 11 januari 2008 overgelegde kopie van een inlegvel, c.q. Verblijfsaantekening Algemeen kan naar het oordeel van de rechtbank niet afdoen aan het thans bestreden besluit, nu hieruit niet volgt dat eiser ten tijde van het bestreden besluiten rechtmatig verblijf had in de zin van artikel 8, aanhef en onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000, noch dat hij een dergelijk verblijf heeft gehad.

De omstandigheid dat eiser minderjarig was en afhankelijk van zijn voogdes om zijn rechtmatige verblijf in Nederland te regelen, zodat hem niet kan worden toegerekend dat hij nimmer rechtmatig verblijf heeft gehad en wellicht op het rechte pad zou zijn gebleven indien verweerder hem wel rechtmatig verblijf zou hebben verleend, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet tot een andersluidend besluit hoeven leiden. Reeds op 10 november 1997 is getracht eisers verblijf in Nederland te legaliseren en het is de rechtbank niet gebleken dat het mede aan verweerder toe te rekenen zou zijn dat eiser tot aan het besluit van 3 augustus 2006 geen rechtmatig verblijf heeft verkregen. In zoverre dient een eventueel nalaten van eisers voogdes voor risico van eiser te blijven. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat eiser zich als vijftienjarige niet heeft kunnen of moeten realiseren dat het plegen van misdrijven wel eens verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen hebben, zeker waar zijn verblijf nog niet was gelegaliseerd. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen deze omstandigheden aldus niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden.

2.5 Eisers stelling dat het bestreden besluit is genomen in strijd met het (Internationaal) Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: IVRK) volgt de rechtbank niet, nu eiser ten tijde van het thans bestreden besluit meerderjarig was, en het IVRK blijkens artikel 1 van dat verdrag ziet op degene die de leeftijd van 18 jaren nog niet heeft bereikt.

2.6 Eisers verwijzing naar Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (Pb EU 51, 12, hierna: Richtlijn) kan evenmin tot gegrondverklaring van het beroep leiden, nu de richtlijn blijkens artikel 3, derde lid, van de richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Nu eisers voogdes naast de Marokkaanse eveneens de Nederlandse nationaliteit bezit, is zij Unieburger en mist de Richtlijn derhalve toepassing.

2.7 Ten aanzien van eisers beroep op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt.

2.8 Artikel 8, eerste lid, van het EVRM - voor zover hier van belang - bepaalt dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van

dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Niet in geschil is dat sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM tussen eiser en zijn voogdes.

De vraag die in deze voorligt is of de inbreuk die verweerders besluit van 24 oktober 2007 op dat familie- en gezinsleven maakt, op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM is gerechtvaardigd. In dat verband dient te worden beoordeeld of er een 'fair balance' bestaat tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het algemeen belang van de betrokken lidstaat. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat een zekere beoordelingsmarge toe.

Volgens verweerders beleid in deze, opgenomen in paragraaf A5/2.2 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is bij ongewenstverklaring steeds sprake van inmenging in het familie- en gezinsleven. Voor de omstandigheden die bij de belangenafweging dienen te worden betrokken heeft verweerder verwezen naar zijn (oude) beleid zoals verwoord in paragraaf B2/10.2.3.3 van de Vc 2000.

2.9 De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM omdat geen sprake is van een 'fair balance' tussen zijn belangen en de belangen van de staat. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder doorslaggevende betekenis mogen toekennen aan de door eiser gepleegde strafbare feiten en het belang van de openbare orde. De rechtbank overweegt in dit verband voorts dat verweerder zijn in deze zaak toegepaste beleid in paragraaf B2/10.2.3.3 van de Vc 2000 heeft gevolgd en alle criteria uit voormeld arrest van 2 augustus 2001 van het EHRM heeft beoordeeld in het licht van hetgeen eiser daaromtrent heeft aangevoerd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet is gebleken van een objectieve belemmering het gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Verweerder heeft in dit verband kunnen overwegen dat eisers (voormalige) voogdes zowel de Marokkaanse als de Nederlandse nationaliteit bezit. Hoewel verweerder zijn besluit in deze niet zeer uitgebreid heeft gemotiveerd, bestaat naar het oordeel van de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder eisers belangen op onjuiste wijze heeft beoordeeld of gewogen als gevolg waarvan geen sprake zou zijn van een 'fair balance' tussen eisers belangen en die van de staat. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 januari 2008 (zaak nr. 200706053/1, JV 2008/116). Mede gelet op eisers uitlatingen ter hoorzitting is niet gebleken van 'more than the normal emotional ties' tussen eiser en zijn voogdes, terwijl verweerder zich voorts de vraag heeft kunnen stellen in hoeverre het besluit een inbreuk vormt op een problematische relatie die eiser liever lijkt te willen verbreken. Evenmin is gebleken dat eisers voogdes zich niet met haar zoon in Marokko zou kunnen vestigen. De enkele stelling dat dit op problemen stuit, is daartoe onvoldoende.

2.10 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep van eiser ongegrond is. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten of vergoeding van het betaalde griffierecht.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 19 mei 2008 tegenwoordigheid van mr. W. Eggink als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

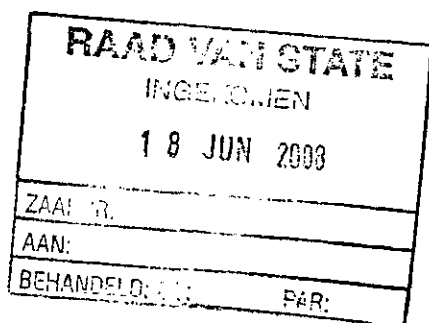
Afschrift verzonden op: **22 MEI 2008**

Toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem d.d. juni 2008.

APPËLSCHRIFT

IND. nr. 9408-12-9139

proc.nr. beroep Rb Zutphen: 07 / 40608 ONGEWN 210 20 405

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Hoogedelgestreng College,

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op _____ te _____ in Marokko, wonende te _____ . Voor deze aangelegenheid heeft appellant uitdrukkelijk domicilie gekozen te Zetten (gem. Overbetuwe) ten kantore van advocaat en procureur mr C.J. Looijen, Bakkerstraat nr. 17 (postbus 90, 6670 AB), die door _____ verder te noemen appellant, uitdrukkelijk en bepaaldelijk overeenkomstig het bepaalde in artikel 70 Vreemdelingenwet is gevolmachtigd om dit hoger beroepschrift in te dienen, terzake de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zitting gehouden hebbende te Zutphen d.d. 22 mei 2008, verzenddatum 22 mei 2008. Registratienummer van de zaak is AWB 07/40608. Een copie van de uitspraak is bijgevoegd (**prod. 1**).

Onderstaand zal:

onder I de voorgeschiedenis en het procesverloop worden samengevat en onder II de grieven met toelichting.

I VOORGESCHIEDENIS EN PROCESVERLOOP

Bijgaand worden overgelegd:

- de litigieuze uitspraak (**prod. 1**),
- het destijds ingediende beroepschrift met producties (**prod. 2**),

- vovo-beslissing terzake ongewenstverklaring (**prod. 3**),
- beschikking Kantonrechter d.d. 16 april 2003 waarbij Mevrouw Zorgane benoemd is tot voogdes over appellant (**prod. 4**)

1. Appellant is in Marokko geboren uit een minderjarig meisje. De vader was met de noorderzon vertrokken. Beiden kent appellant niet. Er is naar toen werd aangenomen, een adoptie tot stand gekomen. De adoptiedatum, te weten is daarbij aangehouden als geboortedatum. Bij registratie is niet zoals bij ons de achternaam aangehouden van de moeder, maar er moest gekozen worden uit een namenboek. is dus een naam uit het namenboek. Mevrouw Zorgane, verder aan te duiden met Zorgane, nam appellant, naar Nederland mee in de veronderstelling dat zij het gezag over hem had en zijn adoptiemoeder was. Er was geen MVV, er was geen verblijfsvergunning. Zorgane meende dat, omdat zij de adoptiemoeder was, dat zo kon. Quod non. Vanwege de school was op enig moment een verklaring nodig van de Burgerlijke Stand. Zorgane is daarom naar de Burgerlijke Stand gegaan op 28 oktober 1997. Het leek een formaliteit te worden om een verblijfsvergunning voor appellant te verkrijgen. Quod non. De kern van de belemmering was, dat er geen sprake was van adoptie, maar sprake was van een onderhoudsverplichtings-overeenkomst. Na advies van de Advies Commissie Vreemdelingenzaken is terzake de negatieve beslissing die toen volgde, beroep ingesteld. De procesvertegenwoordiger van destijds, Mevrouw Verstraeten, deed toen zelf de volgende oplossing aan de hand dat, nu het beroepschrift naar haar oordeel kansloos was omdat er geen sprake was van adoptie, de volgende weg kon worden bewandeld: eerst de tijdelijke voogdij en vervolgens de definitieve voogdij en dan zou er geen probleem meer zijn bij de verblijfsvergunningsaanvraag. Naar aanleiding daarvan is die procedure ingezet. Terzake het MVV-vereiste werd in het geheel niet gerept omdat werd onderkend dat toen in ieder geval luce clarius was dat dat geen reële belemmering was, daar werd vanuit gegaan. Vervolgens is een verzoekschrift ingediend bij de Kantonrechter te Tiel, de bevoegde Rechter in aanmerking nemende de woonplaats van appellant en Zorgane. De Kantonrechter heeft een tussenbeschikking gegeven op 16 oktober 2002 en heeft zich laten adviseren door het T.M.C. Asser Instituut, welk advies is binnengekomen op 10 maart 2003. Vervolgens heeft de Kantonrechter op 16 april 2003 Zorgane benoemd tot voogdes over appellant. Vervolgens heeft voogdes Zorgane een verblijfsvergunning voor appellant aangevraagd. Die werd echter afgewezen omdat er door haar geen leges waren betaald. In feite ligt hier de crux van de problemen die nadien zijn ontstaan. Samengevat: omdat Zorgane niet op tijd de leges had betaald, is appellant na zovele jaren nog steeds niet een verblijfsvergunning verleend. Tot op heden

heeft verweerder appellant niet vrijgesteld van het MVV-vereiste en heeft de blokkade opgeworpen van ongewenstverklaring.

II DE GRIEVEN MET TOELICHTING

Toelichting: appellant kan zich niet verenigen met de aangeduide uitspraak en stelt op de navolgende gronden daartegen hoger beroep in.

Grief 1:

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat er een voldoende belangenafweging aan de orde is terzake het handhaven van de ongewenstverklaring. Voorts meent de Rechtbank te moeten vaststellen dat er geen bijzondere omstandigheden aan de orde zijn die de toets van marginale toetsing door de Rechtbank, niet zouden kunnen doorstaan.

Met het standpunt dat er geen bijzondere omstandigheden aan de orde zijn kan appellant zich niet verenigen.

Kort samengevat komt het erop neer dat appellant geen enkele invloed heeft gehad op de keuzes die voor hem zijn gemaakt.

Hij heeft de keus niet kunnen maken om geboren te worden,

- hij heeft niet de keuze kunnen maken om gekoppeld te worden aan zijn pleegmoeder en haar echtgenoot die overigens al enige tijd geleden is overleden,
- het gegeven dat zijn pleegmoeder destijds niet op tijd de leges heeft betaald,
- het gegeven dat zijn moeder regelmatig arbeidsongeschikt is geraakt en zij niet in staat is geweest om haar financiën op orde te brengen en daarom uit huis gezet dreigde te worden en dreigde afgesloten te worden van nutsvoorzieningen,
- zijn moeder alleen onderdak kon krijgen wanneer zij ook aangifte zou doen tegen haar eigen zoon, welke aangifte zij later heeft ingetrokken,
- zijn zwakbegaafdheid die ook vanwege de William Schrikkerstichting is vastgesteld,
- er geen mogelijkheden zijn om elders dan in Nederland te kunnen verblijven.

Niet wel aannemelijk is om te stellen dat er in deze casus geen bijzondere omstandigheden aan de orde zijn.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de Rechtbank niet bij haar oordeel betrokken dat er toch gradaties zijn aan te brengen op welke wijze de openbare orde het meest is gediend. In aanmerking nemende de omstandigheden in casu, zijn de gevolgen bizar. Noodzakelijke hulpverlening kon met moeite gestart worden. Reden: geen verblijfsvergunning. Op het moment dat hulpverlening aan de orde was, werd deze uiteindelijk gestaakt omdat er geen verblijfsvergunning was. Er werd geen subsidie voor verleend. Diverse malen is appelland in vreemdelingenbewaring gesteld en uiteindelijk bleek dat dat niet tot enig resultaat leidde c.q. kon leiden. Het is een wonder dat appelland nog zo staande is gebleven. De enige houvasten die appelland heeft is nu de Stichting Patch te Tiel en zijn pleegmoeder met wie alles nu in het reine is omdat beiden inzien dat zij aan elkaar zijn gebonden. Samengevat: appelland kan zich meer dan bepaald niet met de opvatting van de Rechtbank verenigen dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die zouden moeten leiden tot het maken van een uitzondering.

Grief 3:

In de motivering 2.4, pagina 4, laatste alinea, geeft de Rechtbank aan dat een eventueel nalaten van appellands voogdes voor risico van eiser dient te blijven. Appelland kan zich met dat oordeel niet verenigen.

Appelland was minderjarig en overigens vastgesteld, zwakbegaafd.

Grief 4:

In dezelfde overweging, zelfde passage, wordt door de Rechtbank aangegeven dat appelland zich als vijftienjarige heeft moeten kunnen realiseren dat het plegen van misdrijven wel eens verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen hebben.

Appelland kan zich met deze beoordeling niet verenigen. Enerzijds heeft de Rechtbank aangegeven dat er geen bijzondere omstandigheden zijn om uitzonderingen te maken, anderzijds wordt aangegeven dat een vijftienjarige zich dit zou moeten kunnen realiseren. Dataangaande wijst appelland wederom op de bijzondere omstandigheden die naar zijn oordeel wel aan de orde zijn. Appelland ging en mocht ervan uitgaan dat zijn voogdes alles wel goed zou regelen, dat is haar verantwoordelijkheid. Puber zou zich derhalve meer moeten realiseren dan een willekeurige andere puber?

Grief 5:

In overweging 2.5 geeft de Rechtbank aan dat een en ander geen rol meer speelt om reden dat appelland ten tijde van de behandeling van de zaak de leeftijd van 18 jaar al had bereikt.

Appellant kan zich met die beslissing niet verenigen. De ongewenstverklaring dateert van voor het bereiken van de achttienjarige leeftijd en er dient naar zijn oordeel sprake te zijn van ex tunc-toetsing. Immers, anders zouden zowel verweerder als de Rechtbank worden beloond met het op de plank laten liggen van zaken.

Grief 6:

De Rechtbank maakt in overweging 2.6 kenbaar dat de aldaar genoemde richtlijnen niet van toepassing zijn om reden dat de voogdes naast haar Nederlandse nationaliteit eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft. In aanmerking nemende de Marokkaanse wetgeving is dat juist. Van een effectieve Marokkaanse nationaliteit is evenwel geen sprake meer. Bovendien heeft de andere zoon van de voogdes van appellant alleen de Nederlandse nationaliteit.

Grief 7:

Met betrekking tot de overweging onder 2.8 wordt opgemerkt dat appellant zich ook met die beoordeling niet kan verenigen. De gestelde inbreuken op het openbaar gezag mogen niet zover gaan dat iemand totaal ontworteld in en op de wereld staat c.q. komt te staan.

Grief 8:

In de overweging 2.9 geeft de Rechtbank aan dat er geen strijd is met het bepaalde in artikel 8 EVRM omdat er geen objectieve belemmering zou zijn om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Appellant kan zich met dit standpunt niet verenigen. Er zijn diverse objectieve belemmeringen.

1. Appellant is nagenoeg geheel getogen in Nederland, kan nagenoeg zijn "moederstaal" noch lezen noch schrijven. Thuis wordt er gecommuniceerd in het Nederlands.
2. Appellant heeft geen contacten - en kent hen ook niet - met eigen familieleden en tevens niet met familieleden van zijn pleegmoeder / voogdes. In familiale zin is de familie van [] ook geen familie van appellant.
3. Zoon [] van voogdes [] heeft de Nederlandse nationaliteit.
4. In zekere zin is er sprake van zwakbegaafdheid bij appellant en wanneer hij zich niet kan redden in Nederland, laat staan dat hij dat zou kunnen in Marokko zonder netwerk.

Grief 9:

De Rechtbank geeft in overlegging 2.9 aan dat evenmin is gebleken dat appellants voogdes zich niet met haar zoon [] in Marokko zou kunnen vestigen. De enkele stelling dat dit op problemen stuit, is daartoe onvoldoende.

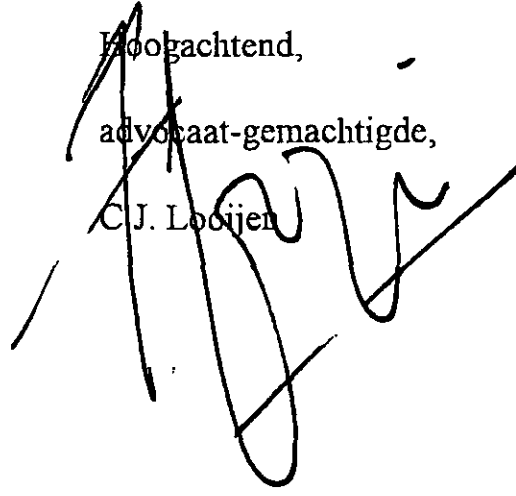
Appellant kan zich met die beoordeling niet verenigen. Bij is geen
sprake meer van effectieve nationaliteit. Zij heeft daar geen netwerk. heeft
alleen de Nederlandse nationaliteit en volgt hier scholing en opleiding.

REDENEN

op grond waarvan appellant verzoekt dit hoger beroepschrift gegrond te verklaren
en de aangevallen uitspraak te vernietigen.

Zetten, 18 juni 2008

Hoogachtend,
advocaat-gemachtigde,
C.J. Louijen

Genoemde producties

Appèlschrift / Hoger Beroep op uitspraak 07 / 40608 / . / ddc